

чице ще грѣйне и ще даде животъ на всичко. Всичко ще се раззелени. Цвѣтата ще цвѣнатъ. Пчелитѣ ще брѣмчатъ. Перурудкитѣ ще заперпелкатъ. Птичкитѣ отъ югъ ще се върнатъ...

„О, хубаво кокиче, бжди винаги тъй бѣло, тъй чисто и нежно, тъй прекрасно!

„Азъ те обичамъ, обичамъ те азъ, защото си пѣрвото предвѣстниче...

Тъй, сѣкашъ, пѣла птичката.

А кокичето като че ли разбирало всичко и тихо се радвало, радвело...

Ив. Василевъ

МИЛОСТИВИЯ ФИЛАРЕТЪ

Въ Мала Азия, живѣлъ нѣкога единъ човекъ на име Филаретъ. Той билъ много добъръ и милостивъ човѣкъ. Обичалъ всички, всички съжелявалъ и много помагалъ на беднитѣ. Всички гладни, бездомни и неджгави отивали за помощъ при Филарета и той на всички помагалъ съ каквото можелъ. Той билъ сжщо много добъръ и състрадателенъ спрямо животнитѣ. За всичко това хората го нарекли Милостивия Филаретъ.

Еднажъ страната, гдето живѣлъ Милостивия Филаретъ била нападната отъ арабитѣ. Ограбили много градове и села, заграбили много добитѣкъ и разорили много жители. Сжщата участъ постигнало и семейството на Филаретъ. Следъ това разорение той останалъ само съ едно магаре, една крава съ теленцето си и кошеритѣ съ пчели.

Еднажъ при него дошелъ единъ беднякъ и му поискалъ телето. Филаретъ съ радостъ му далъ теленцето и казалъ:

„Вземи го и бжди щастливъ“!

Беднякътъ се поклонилъ низко, поблагодарилъ му и подкаралъ теленцето. Но кравата въ обора почнала да тжгува по теленцето. Жената на Филарета почнала да тжжи и плаче за кравата и упрекла мжжа си за това, дето той разделилъ кравата отъ теленцето. Защото то може би ще умре безъ майка си.

Филаретъ тогава отговорилъ: „Истина казвашъ, но това може да се поправи.“ Тръгналъ следъ оня